

SARAH STEELE

Op haar zoektocht naar een mysterieuze modeontwerpster
ontrafelt een vrouw een bijzonder familiegeheim.

De
verdwenen
kleding
maakster

roman

Sarah Steele

De verdwenen kledingmaakster

Vertaald door Rosalyn van Moorselaar

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar
Ontwerp omslag: DPS
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3850 7
ISBN 978 90 297 3851 4 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Missing Pieces of Nancy Moon* bij Headline Review, een onderdeel van Headline Publishing Group, Londen, Verenigd Koninkrijk.

© 2020 Sarah Steele

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikge-
maakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Ter nagedachtenis aan mijn lieve,
bewonderenswaardige tante Pam

Proloog

De meeste reizen beginnen met een afscheid: van een vriend of iemand om wie je geeft, vaak van een geliefde en soms van een plek. Een afscheid scherpt de zintuigen; het herinnert je aan wat had kunnen zijn en maakt je enthousiast over wat nog in het verschiet ligt. Het brengt een vleugje nostalgie met zich mee, misschien wat schuldgevoelens of spijt, of juist hoop of opluchting. Soms duurt het maar een paar uur, soms de rest van het leven.

De avond dat ze bijeenkwamen om afscheid van elkaar te nemen, was het benauwd. Het was aan het einde van een van die onverwacht zwoele dagen. Zo'n dag waarop stedelingen niet kunnen wachten om naar huis te gaan, hun stropdas af te doen of hun hakschoenen uit te trappen, kraag open te knopen, riem los te maken en kousen uit te trekken, om daarna de ramen van hun appartement open te zetten en te luisteren naar de geluiden van een stad die vrij is, eindelijk ontdaan van de vreselijke smog van de winter. De brede glazen luifel boven de perrons van het station fungeerde als een deksel, waardoor de hete, vieze lucht werd opgesloten in een wolk van lawaai en dampen, vermengd met de geur van honderden bezwete lichamen.

Wie had kunnen denken dat je op een avond op station Waterloo in een trein kon stappen en de volgende ochtend in Frankrijk zou aankomen? Dat je zomaar van Wandsworth naar Parijs kon reizen? Ze had het opgezocht: het was nog geen vijfhonderd kilometer, dezelfde afstand als van Wandsworth naar Newcastle. Een paar mensen daarvandaan hadden haar echter gisteren op Piccadilly Circus aangehouden om de weg

te vragen en ze had nog bij zichzelf gedacht dat ze Frans beter zou verstaan dan hun dialect. Het was maar voor een paar maanden, hield ze zichzelf voor. Londen zou er nog steeds zijn als ze terugkwam.

Op het perron was het een wirwar van passagiers en de mensen die afscheid van hen kwamen nemen, gezinnen die dicht bij elkaar bleven om te voorkomen dat een van hun kinderen zoekraakte, geliefden die elkaar een laatste kus gaven en serieus ogende zakenlui die doelbewust naar de juiste wagon liepen, met slipjassen die achter hen aan wapperden en stijlvolle hoeden over hun ogen getrokken. Ze voelde zich plotseling heel Engels en onelegant in haar handgemaakte jurk, toen ze een Française voorbij zag schrijden, met lange, slanke benen en een chique sigarettenhouder in één hand. Ze droeg een trenchcoat en had een klein hondje onder haar arm. Een kruier haastte zich achter de vrouw aan met haar bijpassende bagage, waarvan elke tas van een monogram was voorzien.

In de haast hun wagon te vinden en hun bestelling voor het diner door te geven, kreeg ze soms een duw, maar ze merkte het nauwelijks. De drukte ging langs haar heen en ze luisterde naar de reeks afscheidswwoorden die uit haar mond en die van Peggy kwamen alsof er glas tussen hen in zat. De woorden die ze allebei echt wilden uitspreken, waren niet geschikt voor deze openbare ruimte, met Dorothy en Phyllis in de buurt, dus wisselden ze in plaats daarvan beleefdheden uit en vulden de laatste paar minuten in de rij bij het postkantoor met wat gebabbel. Het verre gesis van de dieselmotor was niet luid genoeg om het spreken te beletten, zelfs niet toen er eigenlijk niets meer te zeggen viel. Plotseling miste ze de felle fluit van de stoomtrein die zich klaarmaakte om te vertrekken en de vieze dampen die onverbiddelijk zouden volgen en het perfecte excuus zouden zijn geweest voor tranende ogen. In plaats daarvan sloeg ze haar ogen neer om een onzichtbaar vlekje van haar mouw te vegen.

Waarschijnlijk had ze stiekem gehoopt dat haar ouders haar

kwamen uitzwaaien. En hoewel ze niet verbaasd was dat ze waren weggebleven, ze kon de plotselinge, trieste golf van teleurstelling niet onderdrukken toen ze eraan dacht dat haar vader ongetwijfeld naar *Z Cars* zat te kijken op de nieuwe tv, terwijl haar moeder de borden afwaste van de typisch Britse lunch met eieren, gebakken aardappels en thee die ze altijd op maandag namen. Ze was blij dat Peggy was gekomen, ook al vermoedde ze dat het deels was om ervoor te zorgen dat ze daadwerkelijk in de trein stapte en niet van gedachten veranderde.

‘Allemaal instappen, dames en heren. De laatste passagiers voor de boottrein naar Parijs.’ Een conducteur in uniform liep naarstig heen en weer over het perron en joeg de laatkomers op.

‘Nou, dan ga ik maar,’ zei Peggy. Het leek erop dat zij ook ineens een vlekje had ontdekt. ‘Ik kan beter teruggaan naar Donald en...’ Haar stem stierf weg. ‘Nou ja, je weet wel.’

‘Ik weet het.’ Ze probeerde te glimlachen, maar geen van de spieren die ze nodig had voor deze simpele geruststelling, leek te werken.

Peggy aarzelde en gaf haar toen vluchtig een kus op de wang. Ze rook naar Nina Ricci. ‘Maak je geen zorgen. Geniet maar van je tijd daar. En kijk uit voor die Fransen, hè?’

Een lach ontglipte haar. ‘Je klinkt al net als pap. Ga nu maar, hop. Ik moet die trein halen.’

‘Ik vind afscheid nemen vreselijk. Ik zou willen dat je niet hoefde te gaan. Ik zal je zo missen.’

Voordat Peggy in haar zak kon graaien, had Phyllis al een zakdoek voor haar opgediept, waar Peggy luidruchtig haar neus in snoot. ‘Hier, Peg. Je mag niet zo triest kijken als je weer naar Donald gaat. Wat zal hij wel niet denken?’

‘Ga maar naar huis, lieverd. Phyl en ik zwaaien haar uit.’ Ze deed haar best niet naar adem te snakken toen Dorothy een arm om haar schouders sloeg en hard kneepte.

Peggy kon haar opluchting nauwelijks verbergen. ‘Echt? Ik kan waarschijnlijk beter teruggaan. Maddie is nog niet helemaal

opgeknapt en ik kan Donald niet met haar opzadelen.'

'Ja, natuurlijk,' zei ze. 'Ga maar, Peg. De meiden zijn er voor me.'

'Ga maar gauw,' zei Dorothy vriendelijk. 'Wij zwaaien haar vanaf hier uit.'

'O, wacht even!' zei Phyllis. 'Laten we nog een foto maken van ons allemaal. Waar is je camera? Die heb je toch wel bij je?'

'Ergens wel.' Ze haalde de bruine leren tas uit haar reistas en opende die.

'Hier,' zei Dorothy, en greep een jonge man bij de arm die naar zijn wagon snelde. 'Wil jij even een foto van ons maken?'

Hij keek alsof hij wilde weigeren, maar toen Dorothy haar hoofd opzij boog en een pruillip trok, gaf hij toe. 'Snel dan,' zei hij met gezin.

'Kom op, meiden,' zei Dorothy, terwijl ze haar drie vriendinnen naar zich toe trok.

Snel glimlachen en het was gebeurd. De man gaf de camera terug en haastte zich verder, al bleef hij nog even staan om naar Dorothy te kijken.

'Ik kan ook maar beter gaan.' Ze deed de camera weer in haar tas. 'Tot kijk, Peg.'

Ze pakten elkaar bij de handen en probeerden nog een paar woorden te vinden, maar ze waren allebei uitgeput, dus gaf Peggy alleen nog een kneepje in haar hand voordat ze zich omdraaide en snel terugliep over het perron. Tegen de tijd dat de trein vertrok, zou ze al in bus 44 richting huis zitten.

Terwijl Peggy in de menigte verdween, kwamen Phyllis en Dorothy beiden aan een kant van haar staan. Ze dacht dat het er echt komisch uit moest zien. Dorothy stond aan haar ene kant en torende hoog boven haar uit op haar hoge hakken en met haar al even hoge blonde suikerspinkapsel. De kleine Phyllis stond aan haar andere kant en deed in haar muisgrijze pakje een beetje denken aan de duiven op het station, van boven breed en op dunne beentjes, terwijl ze nerveus om zich heen keek.

'Maak je geen zorgen,' zei Dorothy. 'Peggy redt zich wel.'

Iedereen redt zich wel. Concentreer jij je maar op die fantastische reis van je. Ik zou willen dat ik kon gaan, geluksvogel.' Ze gaf haar een speels duwtje, maar slaagde er niet in om haar aan het lachen te maken, zoals gehoopt. 'Kom op, meisje. Je ziet eruit alsof je op het punt staat om tewerkgesteld te worden, in plaats van de zomer door te brengen in Europa.'

Phyllis begon in haar handtas te graven en mompelde iets in zichzelf.

'Phyl, wat doe je? Je ziet eruit als een terriër die een konijn op het spoor is.' Dorothy zuchtte en nam verveeld een trekje van haar sigaret.

Phyllis pakte een klein blikje en een pakje met koekjes. 'Hier,' zei ze. 'Ik dacht dat deze misschien van pas zullen komen. Als je trek krijgt.'

'Ze hebben daar ook eten, weet je,' zei Dorothy, terwijl ze met haar ogen rolde. 'Ze zal de beste slakken eten, geen pekervlees. Ja, toch?' voegde ze eraan toe, en lachte. 'Lieve help, je ziet ineens zo wit als een doek, lieverd!' Dorothy opende de handtas die om haar arm hing en haalde er een halfleeg pakje Pall Malls uit dat ze aan haar vriendin gaf. 'Hier,' zei ze, terwijl ze ze in haar zak stopte en de sluiting van haar handtas dicht klikte. 'Dat lijkt er meer op.'

'Het fluitje gaat over ongeveer twee minuten, mevrouw. Het is beter om op te gaan schieten. U wilt uw trein toch niet missen?' Een jonge kruier met een opgewekt gezicht pakte haar koffer en zette hem op een karretje. Hij gebaarde haar hem te volgen.

'Kom op, meisje,' zei Dorothy zachtjes. Ze liet haar sigaret op de grond vallen en drukte die met de punt van haar zwarte lakschoen uit. 'Op naar de trein.' Ze nam haar bij de arm en troonde haar mee, zodat ze zich moest aanpassen aan de kenmerkende zwierige tred van haar vriendin, terwijl Phyllis met snelle, kleine pasjes vlak achter haar aan trippelde.

Ze struikelde bijna toen ze zich omdraaide om te kijken of Peggy nog even had gewacht op een laatste zwaai, maar

de plaats waar ze had gestaan, was al ingenomen door allerlei nieuwe passagiers die zich haastten om hun wagon te vinden. Peggy's olijfgroene zomerjas en roodblonde haar waren nergens meer te bekennen.

En dat andere gezicht? Kon ze dat nog ergens ontwaren in de drukte om afscheid te nemen of haar te smeken om te blijven? Misschien had hij de datum niet goed onthouden. Of misschien had ze het verkeerd opgeschreven.

'Niet meer omkijken,' zei Dorothy, die zag waar ze aan dacht. 'Vooruitkijken, niet achterom.' Ze wuifde het aanbod van de kruier om haar vriendin in de wagon te helpen weg en duwde haar de treden op.

'Vooruitkijken, niet achterom,' herhaalde ze, terwijl ze naar haar vriendinnen op het perron keek. Zelfs deze oude grap kon haar niet de gewenste glimlach op haar lippen bezorgen.

'Weet je zeker dat je aan de andere kant wordt opgewacht?' Phyllis beet angstig op haar lip.

'Ja, Phyllis, ik zeg het pas voor de honderdste keer, maar ze halen me op bij het station.'

De conducteur begon zijn tocht langs de lange trein. Hij sloeg de deuren van de wagons dicht en joeg niet-passagiers weg bij de rand van het perron. Ze deed het raampje naar beneden en leunde naar buiten. 'Nou, dag,' zei ze. Ze pakte de handen van haar vriendinnen om beurten vast. Phyllis snoot haar neus en zelfs Dorothy leek een paar tranen in haar oog te hebben.

Het fluitsignaal klonk en de zware trein kwam in beweging. Phyllis rende mee en zwaaide fanatiek, totdat Dorothy haar inhaalde en tegenhield. Er was nog tijd om van gedachten te veranderen, dacht ze terwijl ze de steeds kleiner wordende figuurtjes van haar vriendinnen keek. Uiteindelijk vervaagden ze tot kleine stipjes. De trein reed vrij langzaam en als ze er nu afsprong, zou ze op het laatste stukje van het perron landen en zou ze er hooguit een rood gezicht en misschien een zere knie aan overhouden.

Ineens was het te laat; het laatste stukje perron was verdwenen en de motor begon te ronken. Ze had geen andere keus dan er het beste van te maken.

‘Doe alstublieft een stapje terug, mevrouw,’ zei de conducteur. Hij maakte een gebaar dat ze aan de kant moest gaan en trok het raam met een klap dicht. ‘We willen geen vervelende ongelukken. In welk compartiment zit u?’

Ze hield haar kaartje nog steeds in haar vuist geklemd. Ze ontspande haar hand en probeerde het plat te strijken. ‘Hier,’ zei ze.

Hij tuurde ernaar over zijn halvemaanvormige brillenglazen en wees toen naar de gang. ‘Dat is daar, net links van u. Er komt zo iemand langs voor de versnaperingen.’

Ze pakte haar reistas, volgde zijn aanwijzingen op en schoof de zware deur van nummer 17 open, waar haar koffer al stond. Het met hout beklede compartiment, met het glanzende messing en versleten leer, had een glamoureuze tintje. Een van de meisjes op het werk had haar verteld dat de hertog en hertogin van Windsor vroeger met deze nachttrein hadden gereisd als ze van Parijs naar Londen gingen.

Al snel werd er zachtjes op de deur geklopt en een keurige steward, die er niet ouder uitzag dan zestien, stak zijn hoofd om de hoek om te vragen of ze in de restauratiewagen wilde eten of dat hij haar iets te drinken kon brengen voordat ze ging slapen. Ze was in haar leven nooit goed geweest in het nemen van dergelijke kleine beslissingen, dus weigerde ze de maaltijd, maar vroeg om een gin-tonic en een warme chocolademelk, zodat ze meteen genoeg had. Hij knikte, waarbij zijn fraaie, kleine uniformhoedje op zijn glanzende haar op en neer wiebelde.

Na een minuut of twee verliet ze het compartiment en deed de deur zachtjes achter zich dicht. Ze liep door de gang, als in trance door het geschommel van de wagon en het donderende geraas waardoor Zuid-Engeland langzaam steeds verder achter haar lag. Ze vroeg zich af wie er achter alle gesloten deuren

zaten; de jaloezieën omlaag en gedempte stemmen in Frans en Engels die nauwelijks hoorbaar waren boven het donderende geraas van de trein die naar Dover reed. Daar zou een boot op hen liggen te wachten voor de overtocht naar Duinkerken, waarna ze vervolgens naar het Gare du Nord zouden rijden. Ze controleerde of de conducteur uit het zicht was en deed snel het raampje aan het einde van de gang weer open. Ze leunde met haar gezicht naar buiten, in de hete luchtstroom die het geronk van de motor met zich meedroeg, zonder zich ervan bewust te zijn dat het kapsel waar ze een fortuin voor had neergelegd geruïneerd werd. Ze keek toe terwijl kilometers Engels platteland vervaagden en uiteindelijk opgingen in het duister van de avond. Even kon ze zich niet herinneren in welk compartiment ze zat. Ze raakte lichtjes in paniek bij het zien van de lange rij identieke deuren, totdat ze zich het nummer herinnerde dat op haar ticket stond. Tijdens haar afwezigheid was het bed naar beneden gedaan en opgemaakt, de zachte geruite deken en het frisse witte laken waren netjes ingestopt en de felle plafondlampen waren vervangen door een zacht nachtlampje. Ze dronk de gin op, die op een dikke papieren onderzetter met het logo van de treinmaatschappij op haar stond te wachten, en trok snel haar nachtkleding aan. Toen haalde ze het brede satijnen lint uit haar haar en streek het glad, voordat ze op het smalle bed ging zitten.

Plotseling was ze uitgehongerd. Ze herinnerde zich de kaas-sandwiches die Peggy voor de reis had gemaakt en ze at ze alle vier snel achter elkaar op. Ze spoelde ze weg met de dikke, zoete chocoladedrank en vroeg zich pas daarna af of ze alles wel zou binnenhouden tijdens de overtocht. Ze had nog nooit gevaren, afgezien van wat roeitochtjes met de Serpentine afgelopen zomer, en ze had geen idee of ze zeebenen had of niet. Ze zou er snel genoeg achter komen, dacht ze.

Dit was het dan. Ze was onderweg, haar koffer zat vol met alles wat ze de komende maanden nodig had. Ze had zelfs patronen voor jurken meegenomen. Het was altijd een soort

traditie geweest om herinneringen te verzamelen aan de favoriete momenten waarop ze haar jurken droeg en de originele patronen erbij te bewaren. Haar moeder zei dat ze een rare verzamelwoede koesterde, maar dit was geen hamsteren. Voor haar voelde het meer als een dagboek. Op een dag zou ze de patronen bekijken en zou ze zich deze reis duidelijker voor de geest kunnen halen dan met behulp van welke foto dan ook.

Er was geen weg terug. In ieder geval de komende weken niet. Het was een geweldige kans om iets van de wereld te zien zonder ervoor te hoeven betalen. Ze had ooit één keer in een fatsoenlijk hotel overnacht, al waren ze wel elke zomer een week naar een kleine B&B in Hastings gegaan. Maar daar moest je je eigen bed opmaken en de gemeenschappelijke badkamer schoonmaken als je klaar was. Ze kon zich niet voorstellen dat de Fransen of Italianen je er ook na het ontbijt uit gooiden en je pas weer binnenlieten na de thee, ongeacht het weer.

Ze speldde de uiteinden van haar haar vast in kransachtige krullen op haar hoofd en deed er een fijnmazig haarnetje overheen, waarna ze uitgeput tussen de strak gesteven lakens van het smalle stapelbed kroop. Hoewel haar lichaam naar slaap verlangde, trokken er allerlei beelden aan haar geestesoog voorbij en ze kreeg geen rust in haar hoofd.

Maar uiteindelijk konden zelfs haar ergste angsten het schommelen van de trein niet weerstaan en de laatste paar uurtjes op Engelse bodem sliep ze als een roos, in slaap gewiegd door de eentonige cadans van de wielen op het spoor.

TERWIJL ZE HAAR FAMILIEGESCHIEDENIS ONTRAFELT VINDT ZE DE SLEUTEL TOT HAAR EIGEN TOEKOMST.

Wanneer Florence Connely in de kast van haar overleden oma een geheimzinnige doos vol kledingpatronen vindt is ze direct geïntrigeerd. Bij ieder patroon zit bovendien een stukje stof, een ansichtkaart en een foto van een jonge vrouw die de jurk draagt. Het blijkt haar oudtante Nancy te zijn die jaren geleden naar Europa is vertrokken om niet meer terug te keren.

Benieuwd naar het verhaal van de foto's besluit Flo haar gebroken hart achter zich te laten en het spoor van deze mysterieuze vrouw te volgen. Gewapend met een koffer vol zelfgemaakte kleding volgt Flo het reispatroon van haar oudtante. Terwijl ze langs de hoogtepunten van Europa reist, vindt ze meer dan ze ooit had kunnen dromen.

Sarah Steele werkte jarenlang in de uitgeefwereld voor ze besloot zelf een boek te schrijven. Eerder verschenen van haar hand drie historische romans die spelen rond de Tweede Wereldoorlog: *Het kersenspoor*, *De stem van Napels* en *De vergeten spionne*.

NUR 302

9 17890291738507